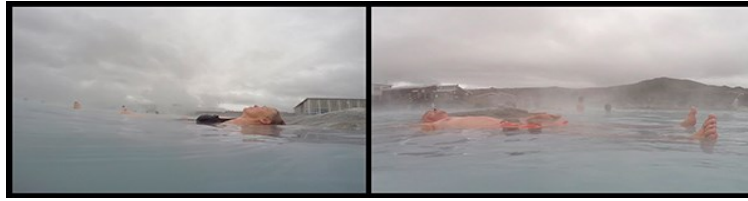

1996

Israel

1996

Sølvbryllupsrejse til Israel

Af: Livsnyderne – Rita & Mogens Lauritsen

Forord

Kære Børn, kære Ann, Lone og Martin,

Denne gang skal vores rejseoplevelser være som et brev til jer – jeg har lyst at fortælle jer, hvad vi laver og oplever.

Det er **fredag d. 8. marts 1996**, og vi sidder nede midt i den storslåede, stumme Negev Ørken på et Youth Hostel, en slags vandrerhjem - - - men først skal I have historien om i forgårs, altså dagen før vi tog afsted. Her kommer den.

Copyright © 2016 Rita & Mogens Lauritsen

Forlag: Livsnyderne
2016 - 1. udgave
<http://www.Livsnyderne.nu>
Livsnyderne@tdi.nu

Nu er det altså **onsdag d. 6. marts**, hjemme i Kerteminde, kl. er 11.30 formiddag, og vi er omtrent færdig med at pakke alt vores grej, og skrive små sedler til jer derhjemme, og én af beskederne skulle lige være en fotokopi af vores rejseplan med datoer, tidspunkter osv. I ved besked. Til min store overraskelse – jeg fatter intet og råber til Far – *'Hva' dato er det i dag.'* – *'Onsdag d. 6.'* er svaret. *'Så skal du altså flyve i eftermiddag og ikke i morgen eftermiddag'* råber jeg lettere hysterisk tilbage! Kold sved bryder frem, og far er straks ved min side, jamen vi skal da først rejse d.... Pause. Nix – checke, checke, nej, der står d. 6., altså om 3 timer fra København ... Alt er kaos et kort øjeblik. Det er jo slet ikke muligt – der røg den sølvbryllupstur! Og så tænder far en smøg og går i telefonen... (pakkeriet gik delvis i stå – måske det skal pakkes ud igen). Men lykken tilsmilede os, en forstående SAS dame forstod vort dilemma og ændrede billetten til d. 7. (som vi hele tiden har troet vi skulle rejse)... men vi turde slet ikke fortælle om den oplevelse før nu!

Torsdag d. 7. marts 1996

Efter en masse grundige sikkerhedscheck havde vi en rar flyvetur på 4 ½ time inden vi landede i Ben Gurion lufthavnen. Turistinformationen oplyste om 'fully booked' camp ground, så de reserverede i stedet et Youth Hostel. Fink nok, men lidt overrumplet var vi, og først efter modtagelsen af vores bagage tog jeg mig sammen og afbestilte – det var nemlig inde midt i Tel Aviv, og vi havde jo lovet hinanden og jer, at holde os fra de store byer. Det endte med et Youth Hostel i ørkenbyen Beer Sheva 1 ½ times kørsel fra lufthavnen kl. 23 om aftenen i mørke. Vi lejede en bil og med adressen på vort Youth Hostel kradset ned på bedste dansk – engelsk – hebrew stavemåde, drog vi ud i mørket på eventyr.

Selvfølgelig fandt vi gaden – ved en tilfældighed – og drattede trætte om på de primitive senge \$ 46 inkl. morgenmad for begge.

Fredag d. 8. marts 1996

Vi fandt Abrahams brønd i BeerSheva og kørte mod Avdat – en ca. 4000 år gammel by – udgravet i 19. århundrede. Dernæst var planen en køretur gennem Ha-Maktesh HaGadol krateret i Negev ørkenen - - men, skramle, skramle, blinke, blinke – bilen gik i stykker og der sad vi – på sabbatten! 2 ½ time ventede vi i bilen og så havde vi en ny udlejningsbil. OK – vi var gode til at være tålmodige. Og så startede den planlagte tur ud i ørkenen, dog nu med lidt tidspres – det bliver snart mørkt. Sikke smukke farver og formationer, vi så. Klipperne og sandet var alt fra hvidt, gult, rødt, lilla og brunt og sort. Vi gik en lille tur og samlede nogle souvenirsten.

Vi kørte forbi Ben Gurions grav (Israels første ministerpræsident). Han havde valgt et gravsted på et klippefremspring med udsigt ud over Zin kløften – et ualmindelig storslået sted.

Vi er nu landet i Mitzpe Ramon – en by bygget på randen af et stort ørkenkrater. Det skal vi se i morgen.

Her er meget koldere end vi regnede med. Jeg sover med uldent undertøj og værelset er lidt koldt klamt. Vi skåler i israelsk rødvin, og skal ned at spise aftensmad om ½ time.

Lørdag d. 9. marts 1996

Hurra – solen skinner! På med rygsækken og ud at udforske klipperne og krateret, kaldet Maktesh Ramon.

Vi traver en herlig, lang, knudret tur langs krateret, og ned i krateret, sådan kaldes det, men det ligner mere en dyb, lang (40 km lang) kløft. Stien, hvor den er afmærket, fører os på en spændende tur ned i et tavst, goldt, øde ørkenkrater. Ikke en lyd, ingen andre mennesker, og masser af sol. Jeg smider de tykke trøjer og ifører mig T-shirt. Efter 2 timers spændende traven og klatren på eneste sten, ender vi langt, dybt nede ved wadien, den indtørrede flod. Og efter yderligere 2 timers vandren og klatren er vi tilbage på toppen igen. Skønt, det var lige en vandretur vi længtes efter.

Så går turen sydpå gennem bjergene til Eilat. Vi ser også lige et sjovt bjerg, hvor klippestykkerne spaltes, ved erosion, som træstykker i brændeovnsstørrelse. Overalt ligger disse træprismer og stedet kaldes da også 'The carpentry' – snedkerværkstedet!

I Eilat er der lunt og godt. En mild vind smyger sig om os, og vi spiser aftensmad på stranden. Vi er landet på Mamshit Camping.

Søndag d. 10. marts 1996

Lidt skyet og blæsende. Vi starter dagen med at besøge 'The Underwater Observatory'. Det er en stor tank 5 meter nede i havet, som vi går indeni. Og herfra kigger vi ud på smukke koraller og hundredvis af farvestrålende, forskellige fisk.

Dernæst kører vi ind i Eilat's ørken bjerge. Det er desværre ikke varmt nok til selv at dykke ned og kigge på koraller og fisk, så derfor ind i den smukke ørkens bjerglandskaber. Vi kører ad indtørrede wadier og føler os helt alene i bjergene, indtil vi møder en stor flot buk – Nubian Ibex – og masser af Dorcas gazeller. Bjergene er dybsorte, gule, hvide, brune og let lilla. Det er drønflot, men tavsheden, stilheden og det golde udseende er hårdt slående.

Vi finder Ein Netafim, men usædvanlig flot bjergkløft med dryppende vand, der kommer ud af klippen, dybt ned i den ellers så tørre slugt. Men for at opnå at se disse dryppede vanddråber førte stien, der nu

ikke længere var en sti, men stejle knudrede klipper, os ud, og ned som bjergbestigere, igennem klipperevner og sprækker, så smalle, så jeg konstant sagde til Far, 'Jamen Mogens, jeg skal jo op igen'

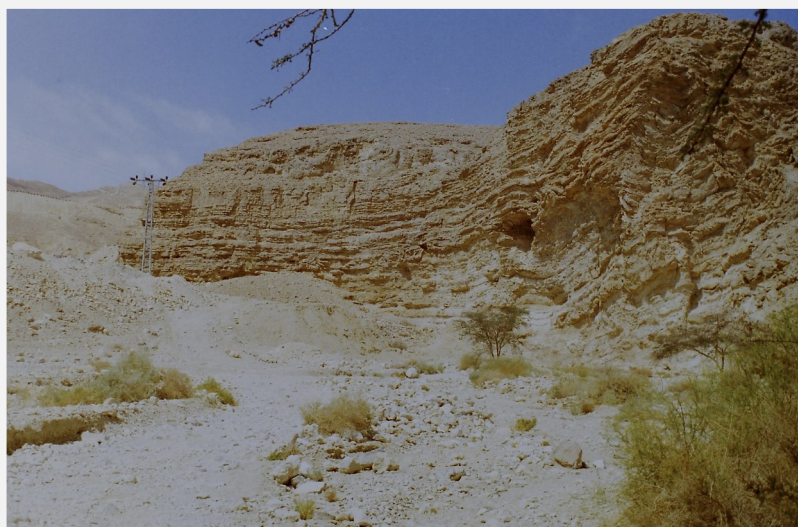
Svaret var: 'Vil du set det eller vil du ikke se det?' Og selvfølgelig ville jeg det. Og godt vi kom ned. Det var flot! Og heldigvis havde jeg medbragt mit stenøje, for mens jeg sad og hvilede mig i bunden af kløften, fandt jeg mine første spændende fossiler!

Dernæst kørte vi... nej det var før Ein Netafim, men pyt! til toppen af Mt. Har-Yo'ash, hvorfra vi skuede ud over Israel, Aquaba-bugten, Jordan og ind i Ægypten. Flot udsyn, men også underligt at se alle de skyttegravshuller rundt omkring, overalt hvor vi fik og stod. Nu skulle vi så ned igen – sandt at sige, så valgte jeg at gå! Det var nemlig ualmindelig stejlt, og der var ingen rækværk til siderne – ja I griner, men selv Far syntes, at det var lige lovligt stejlt til at køre bil! Vi kørte også ned i en anden slugt, hvor vejen pludselig endte brat og kun kunne befærdes med 4 hjuls trukne jeeps.

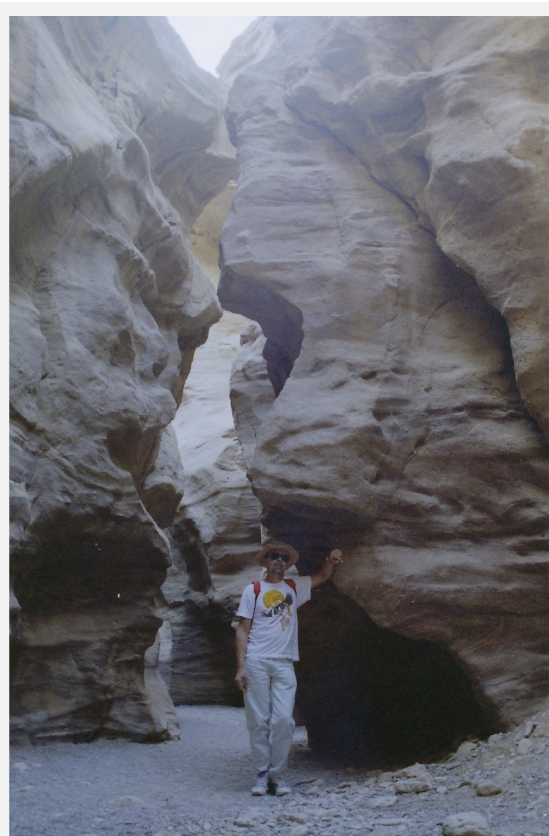
Benene skulle komme på mere arbejde, og der skulle komme mere sved på panden. Det var nemlig blevet solskin og lunt at vandre inde i ørkenen. Vi skulle se Red Canyon, og det var igen en herlig traveture, klatre, sno sig tur. En slugt, der når ved at trave ad en wadi til klipperne pludselig står i rødt og smaller sig sammen, så kun én person, altså en smal person, kunne komme igennem. (*Jamen Mogens, jeg skal jo op igen... standardsvaret fulgte ... Vil du set det eller vil du ikke*

set det?') og selvfølgelig ville jeg det. Og her i bunden af slugten, hvor jeg samlede kræfter til opstigningen fandt jeg de flotteste forstenede snegle! På opturen

mødte vi en flok unge israelere, ca. 50, tilsyneladende på sightseeing. Mange var bevæbnet med rifler – lidt kuldegys fik jeg da af at se det.

Jeg sluttede dagen med et forfriskende dyp i Det Røde Havn. Far syntes det var koldt. Dernæst ud at spise Sct. Petersfisk til aftensmad.

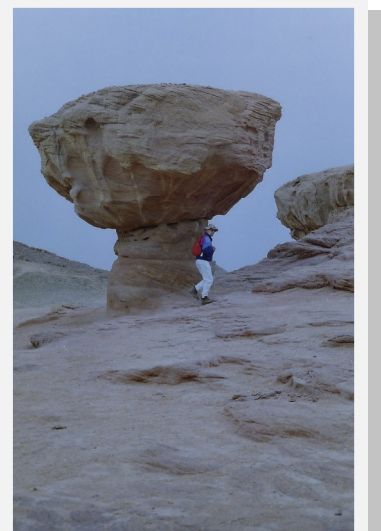
Mandag d. 11. marts 1996

Jeg sidder på campingpladsen med maven tung af spaghetti og kødboller og lommerne tunge af... ja, gæt engang. Sten! Nemlig, igen i dag fossiler og spændende Elatsten = kobbermalm i flotte, grønne og blå farver. Vi har været på dagstur i Timna Park – nok igen vandringer i det fantastiske ørkenlandskab. Denne gang rørte historiens vingesus os. Vi besøgte nemlig Kong Salomons Miner. Gamle kobberminer fra 4000 år f. Kr. Altså 6000 år gamle. Den dybeste var 37 m. Der var fundet 10.000 af disse kobberskakter. Helt uroligt. Så gik jagten ind på kobbermalm. Dog måtte vi købe os til de fineste stykker, endda af en dansk pige, der var groet fast hernede på 15. år. Vi lovede at ringe og hilse hende forældre i Odense, når vi kom hjem. Vi så også Salomons søjler, imponerende store, dannet ved erosion. Så også et gammelt helligt sted, en slags alter, højt oppe på et klippefremspring. Her var også ægyptiske klippetegninger fra Kong Ramses tid, 13.-14. århundrede f. Kr. Sidenhen kørte vi længere ind i ørkenbjergene og fandt Amrans Søjler, der stråler i lilla, violette og brune farver. Her mødte vi for første gang israelske turister i hundredvis, sådan følte det. 4-5 busser med store skolebørn var på udflugt, igen beskyttet af unge mennesker med rifler.

Nu er det så vi spekulerer på, om det er de samme, nu 7 busser, af unge mennesker, der er rykket ind på vores campingplads. Her er i hvert fald liv og glade dage, høj snak, musik, brune øjne og sort hår.

I dag køligt, overskyet og finregn. I morgen må solen bestemt skinne, så vi kan komme ud at snorkle.

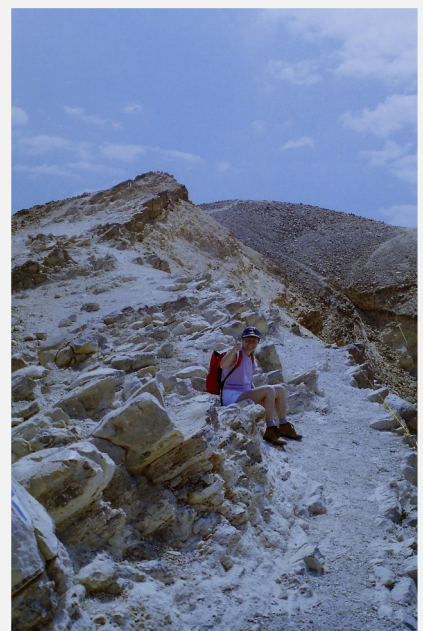
Tirsdag d. 12. marts 1996

De mørkhårede, brunøjede sørgede for, at vi stod tidligt op. Pyt, solen skinner og vi får et dejligt, varmt brusebad og kaffe. Kl. er kun 6.30. Vi enes om en travetur i bjergene og om eftermiddagen en tur i Det Røde Hav. Vi har talt med en ungarer, der har rejst rundt i 10 år. Han kender Eilats bjerge ud og ind. En 'easy hike' på 12,5 km anbefaler han. Og den snupper vi i dag.

Dog misser vi en sti i ørkenen, men snupper den næste og den byder på spændende oplevelser. En ualmindelig rød/gul sandstensslugt, der bliver mere og mere snæver, for til sidst at ende i et lille hul.. mmh... men markeringen viser ind i hullet. Martin, det var meget smalle end 'Fat Man's misery', så ved du hvad jeg snakker om!

Far går forrest. 'Går' er ikke det helt rigtige ord... Kravler og snor sig. Han må have hatten af for at være der. Han råber tilbage til mig, at jeg ka' godt komme, det er den vej. Gys. Lidt spændende og klaustrofobien lurer lige om hjørnet... men bagefter var det jo rigtig sjovt. Sidenhen førte stien os ad en wadi og ned langs høje vandfald. Det syntes næppe muligt at komme ned. Men ned, det skulle vi, og så skulle vi selvfølgelig op til toppen af et bjerg, og 'kravle' på bjergkamme hele vejen hjem.

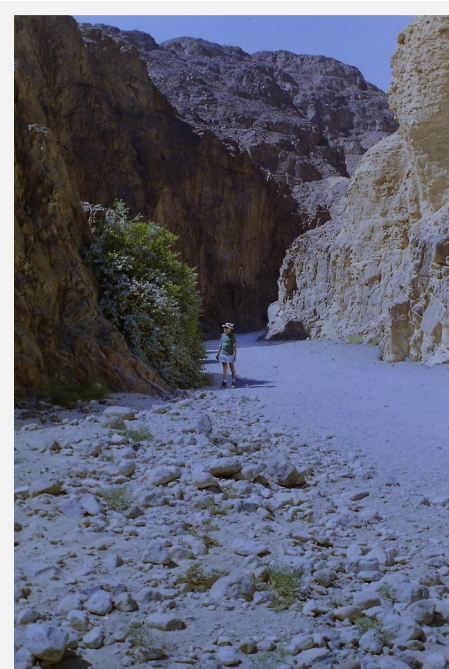
Den tur op af Mt. Gishron, det var mere end jeg kunne lide. Jeg blev helt tavs og stille, og holdt øjnene strengt på stien og fingrene hagede sig fast i de få klippestykker, der sad fast. Bjerget var af småsten og grus, og stien snoede sig stejlt op på siden af bjerget. Da vi kom til et sted, hvor stien var skredet væk på ca. ½ meter, og dernæst forsvandt rundt om hjørnet, da turde jeg slet ikke tænke tanken om evt. at skulle vende om og kravle ned igen. Jeg satte mig lige så stille på hug og lænede mig ind til bjergsiden, mens Far gik forud og undersøgte sagen. Jeg havde fået nok, og ville bare hjem. Op, det kom vi og hvilken vidunderlig udsigt resten af vejen hjem. Et sted fandt vi geoder, så store som en meter i diameter, så flotte og smukke... men de var svære at putte i rygsækken.

Solen bagte og vi havde en herlig ca. 15 km tur ned og hjem til en snorkeltur i Det Røde Hav. Kun én gang slugte jeg saltvand og blev lidt hys, men hvor var koraller og fisk flotte, blot 10 m ude fra stranden begyndte herlighederne.

Onsdag d. 13. marts 1996

Tidligt oppe – herligt – solen er ved at stå op over Jordans bjerge. Først nok en travetur i smukke bjergslugter og ad udtørrede wadier – yes! Igen fossiler, lige for næsen af mig. Eilats bjerge er et slaraffenland for folk med 'stenøjne'.

Dernæst hele eftermiddagen ved Koralstranden, dels med næsen i vejret i solen og dels med rumpen i vejret i havet. Utrolig smukt sted. Her må I med ned engang. Vi går fra campingpladsen over vejen, ned på stranden, og ud til koraller og fisk. Her må vi alle ned og snorkle.

Et punkteret baghjul traf beslutningen om at blive her natten over, inden vi tager til Det Døde Hav. Aldrig har vi set nogen lappe og monteret et hjul så hurtigt og effektivt, 7 minutter. Han fik gode drikkepenge. Nu sidder vi med røde brændende kinder og lår og drikker kold Guld Tuborg og tænker på jer. Har købt en T-shirt til Martin og Lone og leder efter det rigtige til Ann. Her er faktisk næsten ingen souvenirs. Det er svært at bruge penge! De bedste souvenirs har vi allerede fået – oplevelserne og sten og fossiler! Om en uge har vi Sølvbryllup. Vi glæder os.

Torsdag d. 14. marts 1996

Tidligt op. Solen skinner og vi vinker farvel til Eilat- havet – korallerne og bjergene. Her har været rigtig, rigtig dejligt. Vi kører langs Jordans grænse til Det Døde Hav. Er det mon virkelig sandt, at man bare kan sætte sig i havet og blive holdt oppe af saltet? Dette må vi prøve. Kibbutz Ein Gedi har en campingplads på stranden. Her indlogerer vi os for to nætter. Tja, det er dobbelt så dyrt at bo her som i Eilat. 24 shekel pr. person her. I Eilat 14 shekel. Henholdsvis ca. kr. 43 kr. og 25 kr. pr. person. Vi har også allerede set mange flere turistbusser. Så det forklarer nok priserne.

Oasen ved Davis kilde, mange flotte vandfald midt i dette gule bjerglandskab. Davids kilde er utrolig smuk med vegetation så grøn og frodig, så man fuldstændig glemmer ørkenbjergene omkring sig. Vi traver videre til toppen af et bjerg med udsigt over det Døde Hav. Her er også en herlig grøn plet med et kildeudspring, kaldet Ein Gedi Spring. Vi ser en masse små bæver/marsvin lignende dyr. På engelsk kaldet hyrax (klippegrævling).

Det blæser og finregner, og da vi kommer retur til campingpladsen er det for sent og koldt til at bade. Vi går tidligt til ro – sjovt nok, så værker vores ben en anelse.

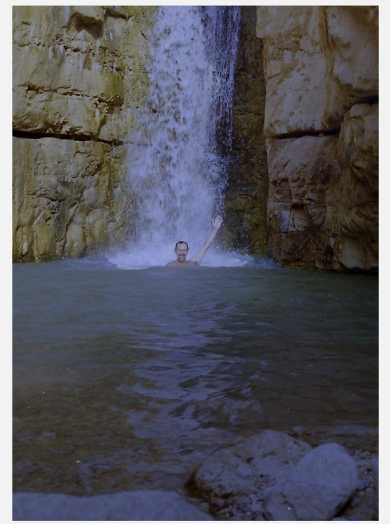

Fredag d. 15. marts 1996

Herligt solskinvejr. Shorts og bare arme fra morgenstunden. Der er lige en slugt og nogle vandfald, vi skal have undersøgt inden vi skal bade. Det blev en ualmindelig dejlig travetur langs Arugat kilden og slugten. Vi fandt 'The Hidden Fall' og her blev vi fristet til en herlig badetur i poolen under vandfaldet. Da vi var i

et leopardområde, kiggede vi konstant efter leoparder. **De** så nok **os**, vi så dog ingen.

Og så til dagens sjove oplevelse. Jo, det er rigtigt, og det føles sjovt, at sidde i Det Døde Hav. Vi kunne ikke lade være med at grine, så morsomt føles det. Saltet i vandet holder dig simpelthen

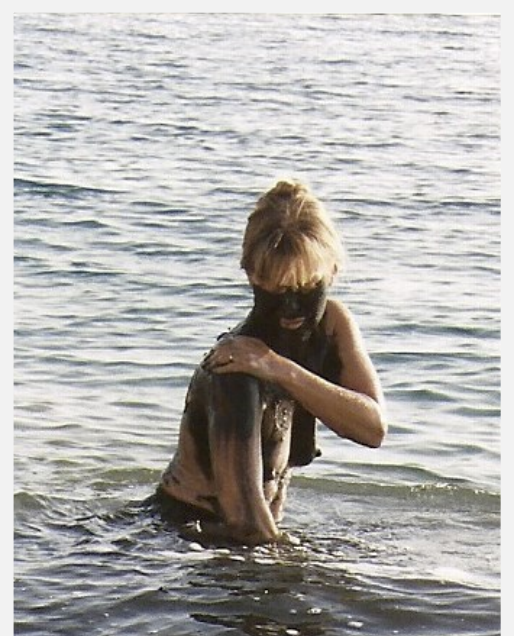
oppe, og så kan man ikke svømme brystsvømning. Dernæst mudderbad. Jeg havde købt en pose mudder fra Det Døde Hav. Det skulle være sundt og godt for huden. Og da jeg så en anden dame smøre sig ind over hele kroppen og tage

mudder sol bad, ja, så var jeg ikke sen til at prøve det samme. Far grinte og Nej Tak, han skulle ikke prøve. Men, det skulle blive endnu vildere! En israelsk pige så mig og syntes det var synd, at jeg **købte** mudder. Det var jo lige her! Af allerbedste kvalitet. Så jeg vaskede mit købemudder af og så gik vi, israeler pigen og jeg på jagt efter er mudderhul. Og hvilken herlig sort, kulrødvende sort mudder, vi fandt.

Og så gravede jeg og smurte mig ind igen, lod mig bage og tørre i solen og dernæst ud og vaske mudderet af i Det Døde Hav. Og nu har jeg fundet en lille plastic beholder og den skal fyldes med sort, selvudgravet mudder fra Det Døde Hav.

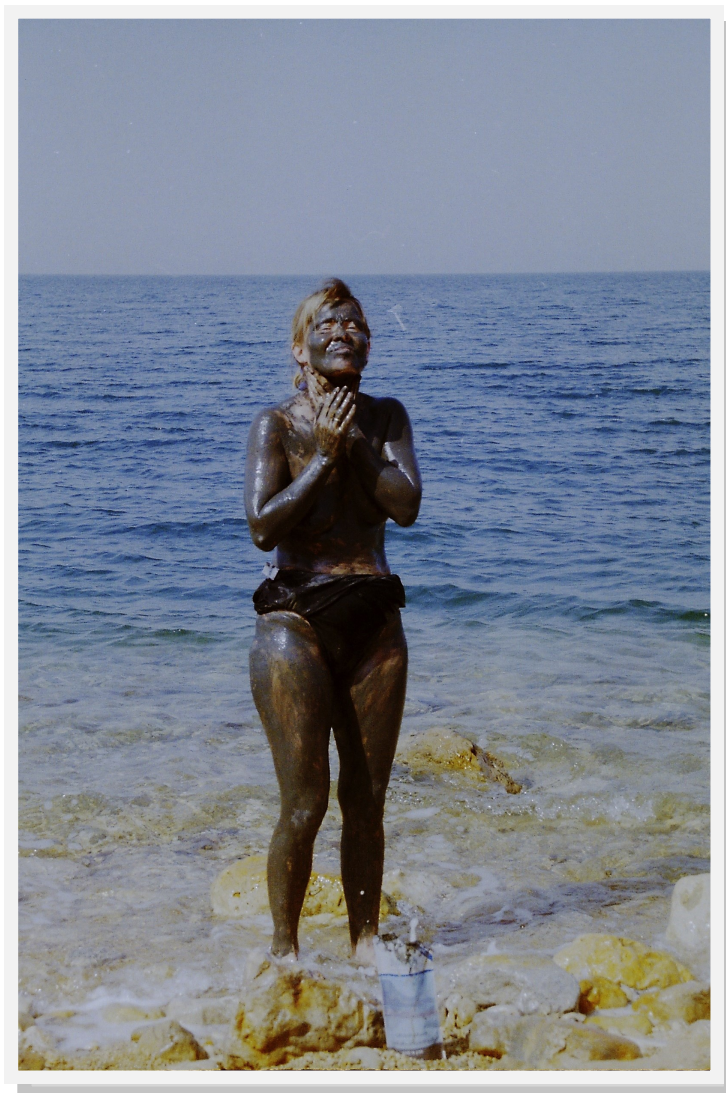

Sjovt nok, så blive man så herlig træt af sådan en god dag. Kl. er 19.20 og vi spiser søde Ein Gedi dadler, mens tusmørket falder på.

Lørdag d. 16. marts 1996

Solen står op og farver Det Døde Hav rosa. Skulle man mon ikke snuppe sig et mudderbad? Jo-vist! Så helt alene på stranden graver jeg sort mudder op, smører mig ind og lader mig bage tør i solen. Dernæst ud i havet at vaske det ... og da er det Far pludselig står på søbredden og griner og siger 'du skulle se dig selv i hovedet!' Jo, jo, alt for sundhed og skønhed. Jeg fylder min lille plastic beholder med kostbart, gratis sort mudder. Det skal vi have ansigtsmasker af. Dem af os, der har lyst altså.

Vi stikker en rute ud over Betlehem til Ben Gurion lufthavnen. Der er masser af soldater checkpoints, da vi nærmer os Betlehem. Lidt ubehageligt føler vi. Vi når gennem 'souken' på gåben ned til Fødselskirken, der er bygget over stedet, hvor Jesus blev født. Vi finder også den eneste dør, blot 1 m høj, og når også at komme ind og kigge os omkring. Men så bliver vi værfet ud, vi krænker det hellige sted med vores bare ben! Og det må vi jo finde os i. På pladsen udenfor er der hektisk turiststemning. Lidt for hektisk for os, så vi traver tilbage til bilen gennem souken, som er arabisk at se og høre

til.

Ét sted hænger der et helt kalvehoved på døren, ja, det er jo ind til slagteren selvfølgelig, og ellers er der mulighed for handel af enhver art. Jeg snupper lige en kjole.

Området fra Det Røde Hav og til Betlehem og videre til Tel Aviv bliver grønnere og grønnere og mere frugtbart. Her er masser af fåreflokke, olivenlunde og appelsintræer.

Vi indlogerer os på Hotel Aria – 15 minutter fra lufthavnen. Og så skal alt ryddes ud af alle poser og tasker, bagagerum og bagsæde. Stoppes og pakkes ned i rygsækkene igen.

Det har været en dejlig ferie. Allerbedst er alle de naturoplevelser vi har fået.

Søndag d. 17. marts 1996

Nu sidder vi endelig i SAS flyet. Hver enkelt passager kom igennem et krydsforhør, om alt hvad vi havde foretaget os i Israel. Det tog 17 minutter for os.

Heroppe i 9,5 kilometers højde skinner solen stadigvæk. Vi skal hjem til 1- 4° C med frost om natten, læser jeg i avisen.

Jeg glæder mig til at knuse jer, og holde jer i mine arme igen.

På gensyn i aften.

Mor

Livsnyderne@tdi.NU©

<http://www.Livsnyderne.NU>